

Un enviat especial de "L'Esquella" s'ha passat a l'enemic, sense ar- mes ni bagatges, ...però FRANCO NO CONTESTA

Per tal que els nostres lectors, després de llegir «El Diluvio», no se sentin encara poc assabentats de la marxa de la política internacional, ens hem vist obligats a destacar un enviat especial a l'altra banda.

Aquest fet senzill i sensacional s'ha realitzat d'una manera planera i absolutament dinàmica.

El nostre director, com si fos talment un coronel alemany, va demanar un voluntari per a anar a Salamanca; aleshores els redactors de L'ESQUELLA, amb rara i sospitosa unanimitat, varen fer allò que se'n diu un «plante» i varen destacar una nombrosa Comissió per fer saber al director que això d'anar voluntaris a Salamanca no era per a ells, era una falòrnia inventada pels italians i els alemanys i que ells no estaven disposats a burlar la No Intervenció, no solament com a «voluntaris», sinó que ni tan sols com a «tècnics». A més a més, varen observar encara que era totalment idiota destacar un redactor «voluntari» a Salamanca, que naturalment tan aviat com arribés seria retirat d'acord amb el pla anglès.

Vista la resistència dels nostres redactors, el director prengué l'encertat acord de realitzar el proposat enterviu amb Franco telefònicament.

Agafà la llista telefònica i cercà el número de la Villa Torlonia de Roma.

Ring... ri i i i ing...!

Al cap d'una hora llarga de trucar insistentment el nostre director penjà l'aparell i pronuncià amb to desesperat aquesta lapidària frase que ha estat repetida després a tots els indrets del món:

—Franco no contesta!

TORNEM-HI

Després d'un breu descans, i sempre amb el pensament posat al servei dels nostres lectors, el director tornà a agafar la guia telefònica internacional i a còpia de paciència ensopgà el número de Berchtesgaden, residència de Hitler, per cert que com que aquest número estava escrit en alemany, varem haver de recórrer a la desinteressada col·laboració del doctor Biba Rambla, per tal que ens el traduís.

Un cop traduït:

Ring... ri i i i ing...

Aquesta vegada tampoc no fórem més afortunats. Passà una hora, en passaren dues i per fi el nostre director tornà a pronunciar desesperadament aquella lapidària frase que tant s'ha repetit després a tots els indrets del món:

—Franco no contesta!

UNA SOLUCIO HEROICA

Obstinats, i sempre amb el pensament posat en servir els nostres lectors, cercàrem hores i hores una solució que finalment trobàrem inspirats per la desesperació mateixa i estimulats per les dificultats que mai no són insuperables per a nosaltres.

Se'ns va acudir que si Franco no contestava demanant-lo a Roma i a Berlín, potser contestaria demanant-lo a Salamanca.

La cosa semblava descabellada i ho és realment, però nosaltres, sempre obstinats a servir els nostres lectors i amb el pensament posat... etc., trucàrem a Salamanca:

Ring... ri i i i i ing...!!

Passà una hora. En passaren dues... en passaren tres, i finalment,

quan ja estava passant la que feia quatre:

El nostre director, desesperat, penjà l'aparell i repetí aquella frase que ja és famosa i que tant s'ha repetit a tots els indrets del món:

—Franco no contesta!

UNA ALTRA SOLUCIO MES HEROICA ENCARA

Evidentment es tractava d'un cas desesperat i tots els redactors començarem a sentir-nos encomanada aquella justa desesperació que desesperava el nostre estimat director.

La raó l'assistia clarament i la redacció va commoure's per una reacció humaníssima i natural de solidaritat.

Aleshores el director tingué un cop d'habilitat política d'aquells que han fet famós el nostre setmanari i en veure que tots nosaltres estàvem envaïts per aquella reacció, s'aixecà patètic i digué imitant Borràs (Jaume):

—Sou uns reaccionaris!

Què ens has dit!

Tots ens sentírem acusats i vexats per aquella declaració insospitada que ens posava en evidència davant del món antifeixista.

Una sensació dolorosa d'injustícia i de menyspreu ens assaltà i fou aleshores que un redactor el nom del qual no volem dir per evitar-li represàlies, exclamà indignat:

—No hi ha dret! N'hi ha per passar-se a l'enemic!

Dit i fet, el director i l'administrador, com si s'haguessin posat d'acord, aprofitaren aquest terrible moment psicològic i prengueren la pa-

raula al nostre dissortat company.

Li feren un passaport i li donaren tres duros en plata i el xicot marxà a complir la dolorosa missió de conviure amb els rebels per tal d'interrogar Franco sobre la seva resposta al «pla» anglès de la retirada de voluntaris.

HEM FET UN «PLA» COM UNES HOSTIES

Des de la nostra redacció, el nostre enviat especial s'adreçà directament a Marsella, on embarcà cap a Roma.

Un cop fou a la Ciutat Eterna anà al palau Chigi i s'entrevistà amb el «gendre», Ciano, el qual es mostrà absolutament impenetrable a l'interrogatori.

Davant d'aquesta reserva el nostre redactor ens trameté urgentment un breu telegrama que deia:

«Franco no contesta.—Stop.»

Dos dies abans del telegrama, però, rebérem amb el natural retard una informació postal del nostre enviat especial, en la qual ens diu textualment:

«Roma, 34.—Als cercles polítics governamentals italians es suposa amb un cert fonament que la tossuda resistència de Franco a respondre al Govern de Londres sobre l'aplicació del Pla anglès s'inspira a Berlín, per tal de dificultar la vigència del tractat anglo-italià.»

A LA FONT D'INSPIRACIO

De Roma, el nostre enviat especial, sempre amb la intenció de interviuar Franco, passà a Berlín, on fou rebut per Von Neurath, que en presència de Ribbentrop s'abrogà

Mig enterviu revelador amb pre- güntes sense respostes Ara resulta que del «pla» anglès n'hem fet

UN PLA COM UNES HOSTIES

va atribucions de ministre de Relacions Exteriors del Reich (allà es veu que cadascú té un Reich a la panxa).

Tampoc fou, però, més afortunat el nostre redactor a Berlín i a penes arribat pogué constatar que el problema sudeta acaparava totes les atencions fins a l'extrem que, d'atencions sembla que n'han sobrat molt poques per a l'abnegat lord Runci-man.

A més a més, sobre l'objecte principal de la visita del nostre enviat especial hi havia més reserves encara que a Itàlia, fins a l'extrem que hom començava a mobilitzar-les per a les ja famoses maniobres alemanyes a la frontera txecoslovaca.

No cal dir que rebérem ja fa dies de Berlín un lacònic telegrama del nostre redactor, que deia per variar:

«Franco no contesta!»

UNA PORQUERIA

Fou aleshores que el nostre director, ja en el paroxisme de la desesperació, hagué de respondre al nostre enviat especial amb un lacònic telegrama urgent i xifrat que traduït del català a l'alemany i després de l'alemany al català, deia:

«Vagi a la merda!»

El nostre enviat especial, tan especialment enviat per segona vegada, compregué ràpidament i amb rara intuïció el significat d'aquesta darrera ordre terminant i sense cap dilació s'adreçà a la zona facciosa o sigui, per dir-ho clarament, se'ns passà a l'enemic.

Fet i fet, pensarà el lector, és allò que havia de fer de bell antuvi, si, com sembla, volia interviuar el Franco i obtenir una resposta; però el lector s'equivoca.

El nostre enviat especial ens trameté, a penes arribat, un nou telegrama que deia:

«Franco no contesta! Stop...»

I encara afegeia: «Ara em faig el coix per tal que em prenguin per «voluntari» i em retirin, car ací està tot conxavat per retirar només aquells voluntaris que ho siguin de les dues cames o bé dels dos braços o bé cecs o bornis.»

Espero, doncs, que en un termini breu, que de cap manera ultrapassarà els vint anys, tornaré a estar entre vosaltres i els meus estimats lectors i us podré abraçar.

Per ara només us saluda

PERE GALLARI

(Perpinyà-sur-mer.)

NOTUL-LA

Si mentre us arriba aquest telegrama meu s'hagués determinat a contestar Franco quelcom sobre el «pla» anglès de retirada de «voluntaris», us prego que em telefoneu a corre-cuita i em dieu què ha contestat, car ací no ho sabrà ni Déu i ja sabeu de quina manera tan personal m'afecta.

Com que jo he vingut ací per força, obligat pel director, sóc tan «voluntari» com el primer i el «pla» és la meua única esperança de redempció, és a dir, el necessito com el «pla» que menjo.

Ah! Records del Pruna. Està d'allò més prim; a penes li queda el «sex-appeal»! i encara no vol sentir-ne ni parlar.

El López Llausàs s'ha engrèixat com un lladre i m'ha encarregat molt que li guardeu la botiga.

EL COMITE DE NO INTERVENCIO

—Que fa el mort ?

—No. Fa el viu.